

Det første Punktum gaar ud paa at forbyde Ministeren at raade uden Rigsdagens Samtykke over Stiftsmidlerne; det Forslag, som forelaa i Fjor, satte Stiftsmidlerne ind paa Finantsloven. Nu er jeg aldeles ude af Stand til at forstaa, hvad den ærede Ordfører egentlig mente med den voldsomme Protest, han reiste imod det, at Midlerne i Fjor skulde sættes paa Finantsloven. Han sagde, at det var slet ikke Meningen at sætte dem paa Finantsloven, det var heller ikke Hensigten, sagde han, i Nar; Meningen dermed er mig aldeles ubegribelig (Berg: Det staar i Betænkningen.). Det er mig aldeles ligegyldigt, hvad der staar i Betænkningen, i Lovforslaget staar, at de skulde sættes ind, og Lovforslaget er det Afgjørende (Afbrydelse). Naar den ærede Ordfører mener, at det ikke staar i Lovforslaget, saa tror jeg, at han ikke har forstaaet det, og at det rimeligvis er ham, der har glemt at se det efter. Det er aldeles sikkert, hvad Meningen er med Lovforslaget i Fjor, og det tror jeg heller ikke, at noget Menneffe har betvivlet; idet Pengene indsættes paa Finantsloven, staa de paa Finantsloven, og deraf følger med Sikkerhed een Ting, og det er den, at Ministeren ikke paa nogen Maade kan raade over disse Penge. Jeg tror i den Henseende, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) tager fuldstændig feil, naar han mente, at Ministeren kunde raade over dem ved kongelig Resolution; jeg veed ikke, hvad det er for en Betragtning, i Følge hvilken en Minister ved kongelig Resolution skal kunne tage Penge ud af Finantsloven. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds sagde, at uagtet disse Penge i Fjor bleve opførte paa Finantsloven, var det ikke derved hindret, at Ministeren kunde raade over dem ved kongelig Resolution; men det er min Overbevisning, at naar Pengene staa paa Finantsloven, kan Ministeren ikke røre dem under nogen Form, og det er en Mening, som hidtil ikke er bleven bestridt af Nogen. Jeg kan ganske vist forstaa, at Begreberne om kongelige Resolutioners Anvendelse i disse Tider kunne være noget forvirrede; saalænge vi staa lige over for et Ministerium, der har taget en hel Finantslov efter kongelig Resolution, lyder det ikke saa umuligt, at det kunde tage en enkelt Post efter kongelig Resolution. Hvad der stete i Fjor har jeg og vistnok Alle opfattet saaledes, at disse Midler bleve satte ind paa Finantsloven, undergivne Bevillingsmyndighedens Vaand, saaledes at der ikke paa nogen Maade administrativt kunde gøres Noget ved disse Penge, og det anser jeg for aldeles utvivlsomt. Hvis det ikke har været den ærede Ordførers Mening, saa er det det, der er slet, og jeg sætter meget mere Pris paa, hvad der er slet, end paa, hvad der er den ærede Ordførers Mening. Der er nu først en meget vigtig Forstjæl, som i alt Fald jeg lægger stor Vægt paa, og det er, at Midlerne i Nar blive liggende i det, som man kalder Stiftsmidlerne,

en Fond som ligger ude omkring i Landet, medens Pengene i Fjor bleve satte ind paa Finantsloven; det er en af de Hovedindvendinger, jeg for mit Bedkommende retter imod dette Forslag. Naar man nu spørger, hvorfor er denne Forandring foregaaet, hvorfor har Udvalgets Flertal i Nar i Stedet for at sætte Pengene ind paa Finantsloven, hvor de høre hjemme, ladet dem ligge i Stiftsmidlerne, saa finder jeg i Betænkningen en Forklaring deraf. Det er af Hensyn til Landstinget, det er, fordi man ikke har ønsket at komme paa tværs af Landstinget, der ikke vil have det Spørgsmaal foregribet, om Tienderne skulde opføres paa Finantsloven som andre Midler eller opføres paa en særlig Fond. Den ærede Ordfører har selv indbegaaet den Betragtning, da han sidst havde Ordet, idet han sagde, at dette Spørgsmaal ikke afgjorde det Mindste om det almindelige Spørgsmaal om Tienderne. Det forekommer mig at være rigtigt. Det Spørgsmaal angaar kun disse enkelte Midler, som ere afklippede fra Præstefald; men en Afgjørelse af dette Spørgsmaal foregriber ikke paa nogen Maade den almindelige Ordning af Tiendespørgsmaalet. Men hvis det var saa, hvis det virkelig foregreb den almindelige Ordning af Tienden, saa er det ikke Folkethinget, som ved at sætte disse Midler ind paa Finantsloven foregriber denne Ordning, saa er det Kultusministeren, saa er det ham, der vil løse disse Midler fra den Stilling, hvori de nu ere, og derved aabne Veien for dem til Finantsloven, fordi Finantsloven er den Bet, som disse Penge maa tage. I Følge Grundlovens almindelige Bestemmelser, som jeg skal komme til, er det Kultusministeren, som foregriber Afgjørelsen og ikke dette Thing. Tienderne ere Statsmidler, og derfor høre de hjemme paa Finantsloven i Følge Grundlovens § 48. Hvorfor ere de da ikke blevene opførte der? Det ligger ganske simpelt i de historiske og faktiske Forhold, der ere til Stede med Hensyn til Tienderne. De ere jo ikke undergivne Administrationen, der finder ingen Administration Sted af Tienderne, i samme Dieblit som Tienderne oppebæres, ere de forsvundne fra Statens Forbrug, idet det nemlig er Oppebørselsbetjentene selv, der forbruge dem, der er altsaa ikke Tale om nogen Nødvendighed for Rigsdagen at administrere disse Midler; de administrere sig paa en Maade selv. Det antager jeg er Grunden, hvorfor man ikke har opført dem paa Finantsloven i Genhold til Grundlovens § 48, og det kan for saavidt ogsaa siges at være i ikke ringe Strid med Grundlovens § 48. Jeg mener, at det, der fordres i Grundlovens § 48, er paa den ene Side det, at Forvaltningen her i Landet er finantslovbunden, afhængig af Bevillingsmyndigheden, og paa den anden Side at Administrationen paa intet Punkt er uden Kontrol; men naar der foreligger Statsmidler paa en saadan Maade, at de ikke ere Gjenstande for Administra-